

JUF BRAAKSEL EN DE MYSTERIEUZE VERDWIJNING

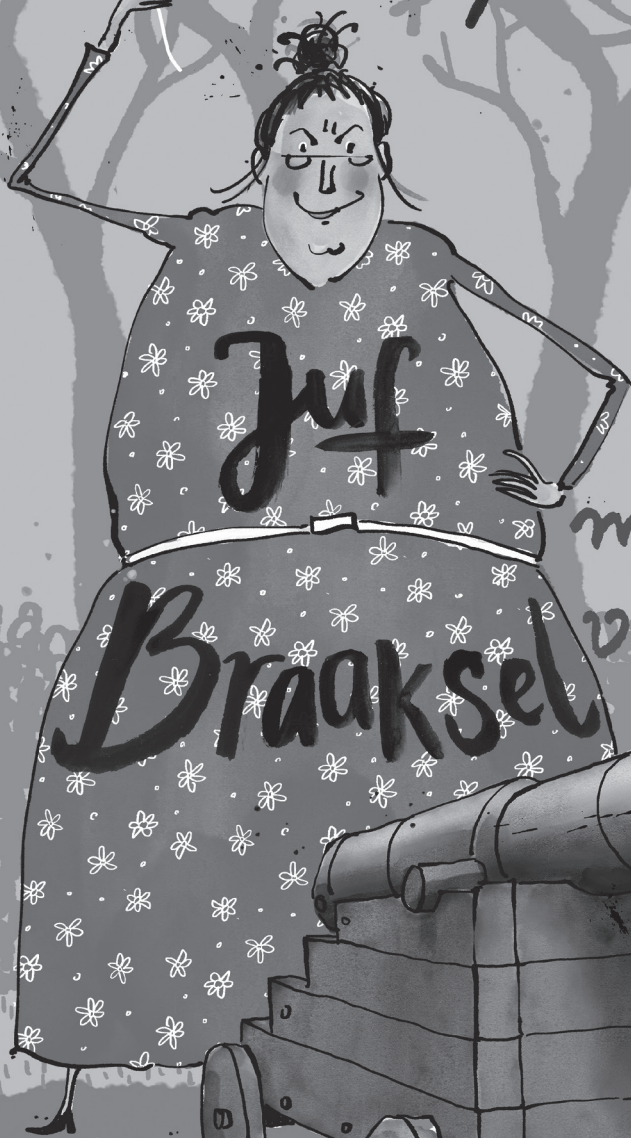
Lees ook:

Juf Braaksel en de magische ring

Juf Braaksel en het meesterbrein

Juf Braaksel en de geniale ontsnapping

Carry Slee

en de
mysterieuze
verdwijning

met
illustraties van
Iris Boter

© Carry Slee 2021

© Illustraties: Iris Boter, 2021

Omslagontwerp: Caren Limpens

Vormgeving binnenwerk: Marieke Oele

Foto Carry Slee © Jan Willem Kaldenbach

ISBN 978 90 488 6189 7

ISBN 978 90 488 6190 3 (e-book)

NUR 282

www.carryslee.nl

www.overamstel.com

O V E R A M S T E L

uitgevers

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Carry Slee is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Voor mijn lieve kleinzoon Nino
die mij altijd blij maakt

1

‘Wel stoer, hè, dat we nu in groep zeven zitten?’ zegt Lotte als ze op de eerste dag na de zomervakantie met Thijs naar school fietst.

‘Superstoer,’ zegt Thijs. ‘Maar wel jammer dat we juf Evi niet meer hebben.’

‘Dat vind ik ook heel jammer,’ zegt Lotte. ‘Meester Hans is ook aardig, maar ik weet zeker dat ik juf Evi heel erg ga missen.’

Lotte en Thijs zijn niet de enigen. De rest van de klas heeft het er ook moeilijk mee.

‘Zij gaan lekker naar juf Evi,’ zegt Sanne en ze kijkt naar de leerlingen die nu in groep zes zitten.

De anderen knikken. Maar hoe lief ze juf Evi ook vinden, ze willen niet meer terug naar groep zes.

Trots lopen ze naar het lokaal van groep zeven. Maar dan kijken ze verbaasd op. Niet meester Hans, maar juf Evi staat bij de deur.

‘Ik ben zo blij jullie weer te zien,’ zegt ze stralend. ‘Zoeken jullie maar een plekje. Jullie definitieve plek bepalen we later.’

Als iedereen binnen is, trekt juf Evi de deur dicht.

‘Juf, u vergist zich, u moet bij groep zes zijn,’ zegt Lotte.

‘Ik heb een verrassing voor jullie,’ zegt juf Evi. ‘Meester Hans heeft in de vakantie besloten dat hij een jaar vrij neemt. Dus jullie zullen het met mij moeten doen.’

‘Yes!’ roept iedereen blij.

‘En groep zes dan, juf?’ vraagt Thijs.

‘Die krijgen Braaksel,’ zegt Daan lachend.

‘Help! Wat zielig! Dat overleven ze niet,’ roept Sanne.

‘Nee hoor,’ zegt juf Evi. ‘Groep zes heeft een nieuwe juf. Juf Margot. Zij wilde heel graag lesgeven aan groep zes. En ik vond dat helemaal niet erg. Want nu mag ik nog een heel jaar bij jullie blijven.’

De leerlingen juichen van blijdschap.

Je merkt aan de kinderen van groep zeven dat ze het fijn vinden om weer op school te zijn. De ochtend is voorbijgevoegen. Dat komt ook doordat Juf Evi extra lang heeft voorgelezen. En ze hebben allemaal een nieuwe plaats ge-

kregen. Maar echt veel is er niet veranderd. Lotte en Thijs zitten gelukkig weer naast elkaar. Bram en Daan ook. En Zoë en Anna.

‘Juf!’ roept Julian die bij het raam zit. ‘Er staat een heel lange rij mensen voor de school.’

‘Ja, jongens,’ zegt juf Evi, ‘dat zijn allemaal vaders en moeders die hun kinderen op deze school willen inschrijven.’

‘Ik weet al hoe dat komt,’ fluistert Lotte in Thijs’ oor. ‘Braaksel is heel veel op tv geweest voor de zomer, omdat ze jou zogenaamd heeft gered.’

Zodra de bel gaat, lopen ze naar buiten. De mensen in de rij staan er nog steeds. Een moeder met twee juichende kinderen loopt de school uit. ‘We zitten op de school van de liefste juf!’

Lotte en Thijs zouden het wel willen uitschreeuwen: Braaksel is helemaal niet de liefste juf. Ze is de valste juf die er bestaat. Maar ze houden hun mond, niemand gelooft hen toch. Nu komt er een jongen met zijn vader naar buiten. Hij steekt twee duimen op.

‘Je moet niet naar deze school gaan,’ zegt Daan. ‘Juf Brakel is een bedriegster.’

‘Je zit toch zelf ook op deze school!’ zegt de jongen en hij steekt zijn tong uit naar Daan.

Het groepje van Lotte en Thijs blijft staan kijken. De rij wordt alleen maar langer.

Ze willen bijna weggaan als juf Brakel naar buiten komt.

‘Lieve dames en heren,’ spreekt ze de ouders toe. ‘Dank voor uw komst. Ik vind het een grote eer dat u mijn school zo hoog acht. Ik zou u allemaal wel gelukkig willen maken met een plek op deze geweldige school, maar we zitten vol. Helaas kan ik u niet meer inschrijven.’

Er klinkt een teleurgesteld gezucht.

‘Maar... u hebt nog één kans,’ gaat ze verder. ‘Ik heb namelijk nog plek voor één kind, een bolleboos.’

‘Die plek wil ik!’ roept iemand.

‘Nee ik, ik heb er recht op.’ Een aantal vaders en moeders duwen elkaar opzij.

‘Ik was eerst!’ roept een vrouw tegen een man. ‘Jij bent voorgedrongen!’

‘Welnee, mens,’ roept de man kwaad. ‘Hoe kom je erbij? Je bent zelf voorgedrongen, troela.’

‘Ik begrijp dat u allemaal die gouden plek wilt hebben,’ zegt juf Brakel poeslief. ‘Maar die moet uw kind zelf verdienen. Ik geef alle kinderen een hersenkraker mee. Luister goed: “Hoeveel keer kun je zes van achttien aftrekken?” De bolleboos die het juiste antwoord geeft, heeft gewonnen en krijgt de felbegeerde laatste plek op deze school. Morgen wil ik het antwoord weten. Ik wens u veel succes.’

‘Dit klopt niet!’ roepen een paar mannen tegen een vrouw die met haar peuters aan de hand met een blij gezicht naar buiten komt en een bewijs van inschrijving omhooghoudt.

‘Wij stonden hier eerder. Die inschrijving is voor ons kind.’ De vrouw stopt het papier gauw weg voordat iemand het uit haar handen kan grissen.

‘Alstublieft, stopt u hiermee!’ roept juf Brakel. ‘Het is geen goed voorbeeld voor uw kinderen. Ga liever naar huis en geef uw kind de kans de plek zelf te veroveren.’ Ze geeft een handkus aan de menigte en gaat naar binnen.

Lotte en Thijs kijken de mensen na die weglopen. Er loopt een meisje langs hen met haar moeder.

‘Nou Milou, dat raadsel lijkt me niet zo moeilijk. Ga

thuis maar goed nadenken. Het zou zó fijn zijn als je op deze school komt.'

Het meisje knikt.

Milou loopt met haar moeder naar huis. Voor de kringloopwinkel blijft ze staan. 'Mag ik even naar binnen, mam?'

'Vooruit dan maar,' zegt haar moeder. 'Als je maar niet te lang rondkijkt.'

Milou gaat vaak met haar vader naar de kringloopwinkel. Ze heeft er al een keer een heel leuk tafeltje gevonden voor op haar kamer en een lamp.

Ze loopt langs tafels vol spullen. Wow! Helemaal achterin, tegen de muur, hangt een skelet.

'Is dat te koop?' vraagt Milou. Het lijkt haar superstoer om een skelet in haar kamer te hangen.

Ze wenkt haar moeder.

'Help!' roept zij als ze het skelet ziet.

'U hoeft niet bang te zijn, hoor,' zegt de verkoopster. 'Een school heeft het hier gebracht. Ze gebruikten het tijdens de biologielees.'

'Maar het lijkt zo echt,' zegt Milous moeder.

'Mag ik het hebben, mam?'

'Nee, Milou,' zegt haar moeder, 'ik wil zo'n eng skelet niet in huis.'

'Maar ik hang het in mijn kamer,' probeert Milou nog.

'En ik me zeker elke keer als ik binnenkom doodschrieken. Nee, het gaat niet door.'

Jammer, denkt Milou. Ze ziet dat haar moeder het meent en ze loopt door. Ineens valt haar oog op een klein zwart verrekijktje.

'Wat moet je daar nou mee?' zegt haar moeder als Milou de verrekijker oppakt.

Milou houdt de verrekijker voor haar ogen. Ze ziet alles heel scherp. Net als door de kijker van haar vader. Daar spotten ze altijd vogels mee. Maar die is veel groter. Haar vader zei laatst dat hij een kleinere kijker wilde kopen omdat het handiger is. Zal ze deze voor hem kopen? Dit kijvertje zal haar vader ook wel mooi vinden.

Ze denkt aan haar vader en draait haar hoofd naar het raam naar een vogeltje dat buiten op een tak zit. Maar in plaats van de vogel ziet ze haar vader. Hij zit op zijn kantoor achter zijn computer. Hoe kan dat nou? Ze kijkt zonder kijker naar buiten, maar daar ziet ze gewoon de boom

met de vogel. Ze kijkt nog een keer door de kijker, maar ziet weer haar vader. Huh, wat is hier aan de hand?

‘Zullen we weer gaan?’ vraagt haar moeder dan.

‘Mam, moet je zien, dit is geen gewone verrekijker. Ik zag iets heel anders dan waar ik naar keek. Ik zag papa op kantoor.’

‘Jaja,’ zegt moeder. ‘Kom nou maar mee.’

‘Nee, echt!’

‘Milou...’ Haar moeder verliest haar geduld. Het gaat niet lukken om haar te overtuigen dat er iets bijzonders aan de hand is.

‘Mam, mag ik hem alsjeblieft kopen?’

‘Milou, wat moet je nou met zo’n ding?’

‘Alsjeblieft, ik koop hem van mijn zakgeld. Hij kost vijf euro. Dan hoef ik de hele maand geen zakgeld.’

Haar moeder zucht. ‘Vooruit dan maar.’ Ze geeft Milou vijf euro.

Zodra Milou thuiskomt, gaat ze naar haar kamer. Ze gaat voor het raam staan en kijkt door de verrekijker naar buiten. Nu ziet ze het huis aan de overkant. Hoe kan dat nou? denkt ze. Hoe kan het nou dat ik net papa op kantoor zag? Heb ik het me verbeeld? Ze probeert het nog een keer en nog een keer. Teleurgesteld legt ze de verrekijker weg. Maar het laat haar niet los. Waarom gebeurt er hier niks en in de winkel wel? Ze zag haar vader, dat weet ze zeker. Wat doet ze dan nu anders dan net in de winkel? Ineens weet ze het. Ze dacht aan haar vader toen ze keek.

Weer houdt ze de verrekijker voor haar ogen. Ze kijkt naar buiten en ze denkt aan haar moeder. En dan ziet ze opeens haar moeder beneden in de kamer. Ze bladert in een tijdschrift. Milou rent de trap af de kamer in. Wat ze

zag klopt. Haar moeder zit op de bank met een tijdschrift.

‘Heb je al nagedacht over het raadsel van mevrouw Brakel?’ vraagt haar moeder.

Milou hoort haar niet eens. Ze rent de trap op naar haar kamer en pakt de verrekijker weer op. ‘Jij bent geen gewone verrekijker,’ zegt ze. ‘Je bent heel bijzonder. Hoe ben je in de kringloopwinkel terechtgekomen? Wie heeft je daar gebracht? Zo’n bijzondere verrekijker doet toch niemand weg?’ Ze staart voor zich uit. Zou ze Fleur ook kunnen zien? Ze houdt de verrekijker voor haar ogen en denkt aan haar beste vriendin.

Maar dan gaat de deur van haar kamer open. Milous moeder kijkt naar Milou die met de verrekijker in haar hand zit.

‘Ik vroeg je net of je al hebt nagedacht over de hersenkraker van mevrouw Brakel. Maar je was ineens vertrokken. Weet je het antwoord al?’

‘Eh... nee, wat was de vraag ook alweer?’ vraagt Milou.

‘Je moet zeggen hoe vaak je zes af kunt trekken van achttien. Dat moet toch niet moeilijk voor je zijn. Niet vergeten, hè? Stop dat verrekijkertje nou maar weg en ga nadenken. Ik wil het goede antwoord straks horen. Dit is echt heel belangrijk.’

Ik weet het antwoord al, denkt Milou als haar moeder weg is. Als je achttien hebt kun je er drie keer zes van aftrekken. Het antwoord is dus drie. Maar dat weet toch iedereen? Daar hoeft je echt geen bolleboos voor te zijn. Nu dringt het pas tot haar door hoe raar het is. Degene die het goed heeft mag bij juf Brakel op school. Maar dit heeft toch bijna iedereen goed? Hoe pakt ze dat dan aan? Of is het misschien een instinker? Ze kijkt naar haar verrekijker. Zou ik juf Brakel ook kunnen zien? denkt ze ineens.

Opgewonden houdt ze de verrekijker voor haar ogen. Ze denkt aan juf Brakel en probeert haar voor zich te halen. En dan ziet ze haar. Ze zit op een stoel en houdt lachend een papier in haar hand. **De hersenkraker** staat erboven. ***Hoe vaak kun je zes aftrekken van achttien?*** leest ze. ***Antwoord: Eén keer, want daarna is het twaalf.***

Milou is er stil van. Ze kijkt maar naar de verrekijker in haar hand. ‘Ik dacht dat zoiets alleen in films of in boeken bestond,’ zegt ze hardop. Het is echt een magische verrekijker. Ze gaat hem niet aan haar vader geven. Ze houdt hem zelf en het is haar geheim.

Lotte en Thijs hebben een goed humeur. Ze hebben op het eiland voor hun geheime hut marshmallows geroosterd. Maar nu is het tijd om terug te gaan. Ze sluiten de hut af en lopen naar het water. Lotte hoeft maar één keer te fluiten en Max komt aangerend en springt op het vlot.

Thijs start de motor en daar gaan ze. Ze scheuren over het water.

‘Dat lijkt Lucas wel.’ Thijs wijst naar het strandje bij zijn huis in de verte.

Lotte ziet ook dat er iemand staat. Zou het Lucas zijn? Zou hij bij zijn opa logeren?

De jongen op het strandje zwaait naar hen.

‘Ja!’ roepen ze blij als ze dichterbij komen. ‘Het is Lucas!’ Ze zwaaien terug.

Verrast varen ze naar de oever. Sinds Lucas verhuisd is zien ze hem niet meer zo vaak. Nog voordat ze het vlot vastleggen springen ze eraf.

‘Lucas! Hé!’ Ze geven hem een knuffel. Ze zagen hem voor het laatst toen juf Brakel Thijs had ontvoerd. In de vakantie waren ze allemaal weg en hebben ze hem niet gezien.

Dan zien ze dat Lucas er niet bepaald blij uitziet. Thijs en Lotte denken alle twee hetzelfde.

‘Er is toch niks met je opa?’ vraagt Thijs snel.

‘Nee, gelukkig niet,’ zegt Lucas. ‘Pas op! Het vlot drijft weg!’

Thijs rent naar het water. Hij kan het touw nog net pakken en maakt het vlot vast.

Lotte kijkt Lucas onderzoekend aan. Er is iets met hem, denkt ze.

‘Ik heb jullie hulp nodig,’ zegt Lucas.

‘Vertel op,’ zegt Thijs.

‘Mijn vader heeft een baan hier in de buurt gekregen. We gaan weer hier wonen. Mijn ouders zijn op zoek naar een huis. Tot die tijd wonen we bij mijn opa.’

‘Yes! Dat is toch juist top!’ zegt Lotte blij.

‘Ja, dat wel, maar mijn vader wil me weer inschrijven op jullie school.’

Lotte en Thijs kijken Lucas geschrokken aan. ‘Dat kan niet, jij mag nooit meer naar onze school,’ zegt Lotte. Ze

weten alle drie dat Braaksel geprobeerd heeft zijn hersens te pakken te krijgen.

‘Dat weet ik,’ zegt Lucas. ‘Maar mijn pa wil het per se.’

‘Wacht eens even,’ zegt Lotte. ‘Je hebt geluk. Er is geen plek meer op onze school. Alle ouders willen hun kind op de school van de liefste juf hebben. Vandaag stond er ook weer een heel lange rij mensen. Het is vol.’

‘Is dat echt zo?’ vraagt Lucas.

‘Er is nog één plek, maar die krijg je niet.’ Lotte vertelt over de wedstrijd. ‘Als je die plek wilt winnen moet je het goede antwoord geven op een hersenkraker en dat doe jij natuurlijk niet.’

‘Ik zou gek zijn.’ Lucas is meteen opgelucht.

‘Super dat je weer hier in de buurt komt wonen. Dat moeten we vieren,’ zegt Thijs. ‘Je bent terug!’ Hij valt zijn vriend om de hals.

‘Nu kunnen we ook weer naar het laboratorium,’ zegt Lucas blij.

‘Maar niet meer voor een plan om Braaksel weg te krijgen,’ zegt Lotte, ‘want dat is veel te gevaarlijk.’

‘En het lukt toch nooit,’ zegt Thijs zuchtend.

‘Luister,’ zegt Lucas. ‘Geloven jullie in toeval? Waarom heeft mijn vader hier in de buurt een baan gevonden?’

‘Geen idee,’ zegt Lotte.

‘Dat is niet zomaar,’ zegt Lucas. ‘Ik moet hier komen wonen om die verschrikkelijke Braaksel weg te krijgen. We hebben nog één kans gekregen, de aller-, allerlaatste kans. Helpen jullie mee of niet?’

Even blijft het stil en dan zegt Thijs: ‘Oké, als jij belooft dat je weer bij ons op school komt als ze weg is.’

‘Ja,’ zegt Lotte lachend. ‘Dezelfde dag nog.’

‘Deal!’ zegt Lucas.

2

Lotte en Thijs weten niet wat ze zien als ze 's morgens het schoolplein op komen.

Midden op het plein staat juf Brakel op een podium en er staan heel veel kinderen van hun school omheen. Een horde vaders en moeders en kinderen die meedoen aan de wedstrijd staat te dringen voor het hek.

Lotte en Thijs gaan bij hun klasgenootjes staan.

‘Wat een opkomst,’ zegt Daan, die naar de rij kijkt, lachend. ‘Ze moesten eens weten hoe Braaksel echt is.’

‘Sst...’ zegt juf Evi.

‘Weten jullie wie weer hier komt wonen?’ vraagt Lotte.

‘Lucas?’ zegt Bram.

‘Ja, in één keer goed!’ roept Thijs.

‘Wat gezellig voor jullie,’ zegt juf Evi vrolijk. ‘Komt hij hier weer op school?’

‘Dat kan niet,’ zegt Thijs. ‘Er is een leerlingenstop.’ De anderen hoeven niet te weten dat Braaksel Lucas’ hersens wilde opeten. Dat geloven ze toch niet.

Ze kijken naar Braaksel die de ouders en de leerlingen poeslief toeknikt.

Lotte kijkt ernaar en balt haar vuisten. Ze wordt zo kwaad van die nare Braaksel die zo nep doet.

Thijs ziet dat Lotte boos wordt. ‘We krijgen haar nog wel,’ zegt hij zachtjes. ‘Onze laatste kans.’

‘We hadden nog vroeger weg moeten gaan,’ moppert Milous moeder als ze met Milou bij de school aankomt. ‘Nu staan we helemaal achteraan.’

‘Dat maakt niks uit,’ stelt Milou haar moeder gerust.

‘Ik hoop het, meisje.’

Milou voelt de spanning. Ze willen allemaal de laatste plek bemachtigen.

‘Weet je het goede antwoord nog?’ Voor de zekerheid fluistert haar moeder het antwoord in Milous oor. ‘Drie keer,’ klinkt het zachtjes.

Milou schudt haar hoofd. ‘Dat zei ik gisteren toch al? Het is één keer,’ fluistert ze.

‘Milou, doe niet zo eigenwijs. Wil je nou op deze school of niet? Het antwoord is drie.’

Milou schudt haar hoofd.

Haar moeder zucht. ‘Wat ben je toch eigenwijs. Je moet het zelf weten, dan kom je niet op de school met de liefste juf.’

Milou voelt zich ongemakkelijk. Ze wil juist heel graag naar deze school. Dan hoeft ze niet meer zo’n eind te fietsen. Fleur, haar beste vriendin, wilde per se naar basisschool De Waterkant omdat haar moeder daar les gaf. Die school ligt helemaal aan het andere eind van de stad. Toch ging Milou met haar vriendin mee. Jammer genoeg is Fleur deze zomer naar Singapore verhuisd. Milou vindt het vreselijk om dat hele eind alleen naar school te fietsen.

‘Verpest het alsjeblieft niet voor jezelf,’ zegt haar moeder.

Kon ze het haar moeder maar vertellen. Maar niemand

mag weten hoe ze aan het goede antwoord komt. Zelfs haar vader krijgt het niet te horen.

De bel gaat. ‘Meneer Van Dongen, wilt u de hekken openzetten?’ vraagt juf Brakel vriendelijk.

De deelnemers stromen het schoolplein op.

‘Vaders en moeders en kinderen,’ begint juf Brakel. ‘Ik heb de kinderen een hersenkraker voorgelegd. Ik ben heel benieuwd of er een bolleboos onder deze jeugd is die het goede antwoord heeft kunnen vinden. Ik begin hier vooraan. Meisje, hoeveel keer kun je zes aftrekken van achttien?’

‘Drie keer,’ zegt het meisje trots.

Juf Brakel kijkt naar de menigte. ‘Drie keer, zegt dit meisje. Wie heeft hetzelfde antwoord bedacht?’

Alle vingers gaan de lucht in, behalve die van Milou.

‘Steek je vinger op,’ zegt haar moeder gestrest. ‘Snel!’ Als Milou haar hoofd schudt pakt ze Milous hand. ‘Schiet op nu! Je saboteert de boel.’ Maar Milou trekt haar hand los.

‘Ik heb het gezien,’ zegt juf Brakel. ‘Jullie hebben allemaal het verkeerde antwoord gegeven. Heel jammer. Is er iemand onder jullie die nog een ander antwoord heeft bedacht?’

Nu steekt Milou wel haar vinger op.

‘En wat had jij bedacht, kind? Kom maar even naar voren.’

‘Het antwoord is één,’ zegt Milou, als ze samen met haar moeder naar het podium is gelopen. ‘Je kunt maar één keer zes van achttien aftrekken.’

Er klinkt gelach. De moeder van Milou verbijst zich. Juf Brakel kijkt Milou aan. ‘Hoe kom je bij één keer? Kun je ons dat vertellen?’

‘Jazeker, mevrouw,’ zegt Milou. ‘Je kunt maar één keer zes van achttien aftrekken, want als je dat gedaan hebt, heb je geen achttien meer maar twaalf.’

Er valt een diepe stilte.

‘Dat is heel goed bedacht van jou,’ zegt juf Brakel. ‘Kom maar op het podium.’

Milou stapt het podium op.

‘Vertel eens, hoe heet jij?’

‘Milou,’ zegt Milou keurig.

‘Milou, van harte gefeliciteerd. Jij hebt de laatste plek op deze school gewonnen. Je hebt als enige het juiste antwoord gegeven.’

‘Zo,’ zegt Lotte, ‘die plek is vergeven. Nu hoeft Lucas helemaal niet meer bang te zijn.’

‘Daar heb je hem!’ roept Thijs. Ze kijken naar Lucas, die met een benauwd gezicht samen met zijn vader het plein op komt.

Maar dan ziet Lucas dat de winnaar van de laatste plek al is gekozen. Hij steekt triomfantelijk zijn duim op naar Lotte en Thijs.

Lotte en Thijs zwaaien naar hem. Hadden ze dat nou maar niet gedaan, denken ze meteen, dan had juf Brakel Lucas misschien niet gezien. Nu kijkt juf Brakel Lucas’ kant op. Juf Brakels gezicht verstart helemaal.

Lotte en Thijs zien de haat in haar ogen, maar ze herstelt zich snel.

‘Zie ik dat nou goed?’ roept ze uit. ‘Komt daar mijn oude droomleerling aan? Wat een verrassing!’ roept ze en ze nodigt Lucas en zijn vader uit op het podium.

‘Juf Brakel,’ zegt Lucas’ vader en hij schudt haar hartelijk de hand. ‘Wij hebben goed nieuws. Ik heb in deze omgeving werk gevonden. Dus Lucas komt weer bij u op school.’

‘Dat kan niet,’ roepen de ouders die op het plein staan. ‘De school is vol. Te laat.’

Lucas kijkt naar Lotte en Thijs die twee duimen opsteken. In zichzelf moet hij lachen. Maar juf Brakel kijkt hem aan.

‘Lucas, ik wist het, ik wist dat je terug zou komen. Wat heb ik je gemist. Maar ik troostte mezelf steeds met de gedachte dat ik je weer zou zien en kijk: daar sta je in levenden lijve.’ Ze zucht gelukzalig. ‘Ja, dames en heren, ik heb zijn plek op deze school dus niet voor niets al die tijd vrijgehouden. U moet weten dat Lucas een heel bijzondere jongen is. Hij is niet alleen geniaal, net als zijn vader professor Van Amerongen, maar hij is ook nog een ontroerend

lieve leerling. Wij kunnen het samen fantastisch vinden, hè Lucas? Welkom, hartelijk welkom terug op je oude school.'

'Zie je hoe blij we allemaal zijn dat je er weer bent, Lucas,' zegt juf Evi als ze de klas in gaan.

Maar ik niet, denkt Lucas. Hij kijkt naar Lotte en Thijs die het ook heel erg voor hem vinden. Hij vindt het heus wel fijn om juf Evi en de anderen terug te zien. Het gaat om Braaksel.

'En dan hebben we niet alleen onze Lucas weer terug,' zegt juf Evi, 'maar ook de spiksplinternieuwe Milou. Jij bent natuurlijk ook van harte welkom. Ik had zo gedacht dat Lucas en jij hier komen zitten.' Ze wijst hun plaats aan. 'Dan kun jij Milou wegwijs maken, Lucas, want jij weet precies hoe het hier gaat.'

'Ja, eh... natuurlijk,' zegt Lucas. 'Ik weet alles van deze school.' Hij denkt aan Braaksel en hij rilt van angst.

In de pauze gaan Lotte en Thijs meteen naar Lucas toe.

'Je moet hier weg,' zegt Lotte. 'Het is veel te gevaarlijk.'

'Je moet nu naar huis gaan,' zegt Thijs. 'Zeg tegen je vader dat je niet meer teruggaat naar deze school.'

'Dan ken jij mijn vader nog niet,' zegt Lucas. 'Hij luistert echt niet naar me.'

'We moeten er iets op verzinnen,' zegt Lotte. Even blijft het stil en dan zegt ze: 'Ik weet al wat, je gaat in hongerstaking. Je gaat pas weer eten als je van je vader van deze school af mag.'

Lucas denkt na. 'Dat is veel te moeilijk. Dan maakt mijn moeder expres mijn lievelingsgerecht en als ik dan heel erge honger heb kan ik het niet laten staan.'

‘Waarom loop je niet weg!’ Thijs ziet aan Lucas’ gezicht dat hij schrikt. ‘Of durf je dat niet? Hier op school blijven is toch veel enger?’

‘Waar moet ik dan heen?’ vraagt Lucas. ‘Dan moet ik zeker op straat slapen.’

‘Je kunt in onze hut slapen,’ zegt Lotte.

‘Ja,’ zegt Thijs. ‘Wij brengen je naar de hut.’

‘Maar ik kan toch niet eeuwig in de hut blijven...’ zegt Lucas.

‘Nee, dat hoeft ook niet,’ zegt Thijs. ‘Je blijft net zo lang in de hut tot je vader het goedvindt dat je van school gaat.’

‘Yes!’ zegt Lucas. ‘Dan schrijf ik in een briefje dat ik niet thuiskom voordat hij belooft dat ik naar een andere school mag.’

‘En dat briefje geven wij aan je ouders,’ zegt Lotte. ‘En pas als zij hun handtekening hebben gezet, kom je terug.’

‘Haha, dat doen ze vast meteen,’ zegt Lucas, ‘want ze kunnen me helemaal niet missen. Als ik twee dagen bij mijn opa logeer missen ze me al.’

Maar dan bedenkt Lucas ineens wat het betekent.

‘Dan, eh... Dan ben ik wel helemaal alleen op het eiland,’ zegt hij. ‘Ook ’s nachts. Ik weet niet of ik dat wel durf.’

Thijs kijkt naar Lotte. Ze snappen wat hij bedoelt.

‘Oké,’ zegt Lotte, ‘als Max bij je is, vind je het dan niet eng?’

‘Nee, natuurlijk niet,’ zegt Lucas. ‘Mag dat echt? Mag ik Max lenen?’

Lotte vindt het best moeilijk. Ze kan niet goed zonder haar hond, maar voor Lucas heeft ze het wel over. Stel je voor dat Braaksel nog een keer probeert om zijn hersens te stelen. ‘Het mag,’ zegt ze. ‘Tussen de middag brengen we je, oké?’

Lucas steekt zijn duim op.

‘Jullie hebben zo hard gewerkt,’ zegt juf Evi na de pauze wanneer ze de leerlingen hoort zuchten. ‘We maken het rekenwerk straks wel af. Voor de ontspanning ga ik nu een hoofdstukje voorlezen.’ Ze loopt naar de kast en haalt het boek waar ze in bezig zijn eruit.

‘Juf Evi lijkt me heel lief,’ zegt Milou zachtjes.

‘Juf Evi is supertof,’ zegt Lucas, ‘en alle kinderen uit deze klas zijn aardig.’

‘Top,’ zegt Milou.

Juf Evi vertelt Milou en Lucas waar het boek over gaat. Daarna begint ze te lezen. Het is doodstil in de klas.

Wat leest ze mooi voor, denkt Milou.

‘Nee, juf!’ protesteren ze als juf Evi na één hoofdstuk het boek dicht wil slaan. ‘U moet verder lezen. Toe juf...’

‘Vooruit, nog één hoofdstuk dan,’ zegt juf Evi. ‘Als jullie beloven hierna weer netjes aan het werk te gaan.’

Als ze allemaal knikken leest ze verder.

Het is een spannend verhaal, iedereen hangt aan haar lippen. Behalve Lucas, Lotte en Thijs. Die bedenken wat ze straks allemaal mee moeten nemen naar het eiland. Lotte vindt het best moeilijk om haar hond daar achter te laten. Maar ze weet dat Lucas sowieso heel lief voor Max is.

Pen en papier mag ik niet vergeten, denkt Lucas. Hij hoopt zo dat het werkt en dat zijn vader hem van deze school af haalt als hij leest dat hij anders niet terugkomt. Ik dwing het dus af, denkt hij. Dat vindt hij niet zo fijn aan hun plan. Maar het kan nou eenmaal niet anders bij zijn vader. Hij heeft geprobeerd zijn vader te overtuigen, maar hij wilde niet luisteren. Was Braaksel maar weg, dan kon hij hier gewoon blijven.

Juf Evi slaat het boek dicht. ‘En nu aan het werk.’

Milou steekt haar vinger op. ‘Breuken heb ik op mijn vorige school nog niet zo goed gehad, juf.’

‘Ik leg het je wel uit,’ zegt Lucas. ‘Kijk.’ Hij doet Milou voor hoe het moet.

‘Ik snap het al,’ zegt Milou na één keer. Ze maakt de volgende som.

Lucas kijkt haar verrast aan. ‘Helemaal goed! Wat heb je dat snel door. Je bent een rekenmaster.’

‘Ik vind rekenen leuk,’ zegt Milou.

‘Grappig,’ zegt Lucas. ‘Ik ook.’

‘Zullen we een wedstrijdje doen wie het eerst de hele taak af heeft?’ zegt Milou.

‘Oké! Wat krijgt de winnaar?’ vraagt Lucas.

‘Een reep chocola,’ zegt Milou. Als Lucas knikt telt ze tot drie. Bij drie beginnen ze te rekenen. Milou heeft nog maar net de helft van haar sommen af als Lucas zijn pen neerlegt. ‘Klaar!’

Ze kan het nauwelijks geloven. Ze checken de antwoorden, ze zijn allemaal nog goed ook.

‘Jij bent echt een rekenpro,’ zegt Milou.

‘We hebben een uur de tijd,’ zegt Lotte als de bel voor de middagpauze is gegaan.

‘Dat moet lukken.’ Thijs loopt de klas al uit. Lucas staat ook bij de deur. Met z’n drieën lopen ze naar buiten.

Dat groepje van Lucas lijkt me wel aardig, denkt Milou en ze loopt achter hen aan. Ze is benieuwd wat ze hier buiten doen. Op haar vorige school deden ze vaak leuke spelletjes.

Maar dan ziet ze dat ze naar de stalling gaan en hun fiets pakken.

‘We moeten eerst naar mijn huis,’ hoort ze Lotte zeggen. ‘We halen Max op. Die laat ik bij jou.’

‘Supertof van je dat je Max aan me uitleent,’ zegt Lucas.

‘Ik heb ook een lijstje gemaakt van wat er mee moet,’ zegt Lotte.

De drie zijn zo druk dat ze Milou niet eens in de gaten hebben.

‘Hier zien ze me nooit meer terug,’ zegt Lucas tegen Thijs als ze samen langsracen.

Milou kijkt hen na. Wat gaan ze doen? En wat bedoelt Lucas? Hij zit hier toch net weer op school?

Het vlot gaat veel langzamer vooruit dan anders. Het komt doordat ze met z’n drieën en Max op het vlot zitten plús alle bagage. Als ze geen motor hadden kwamen ze misschien helemaal niet vooruit. Als ze het maar binnen het uur redden.

Lotte zucht als ze eindelijk bij het eiland zijn. Max springt als eerste van het vlot.

Lotte legt het luchtbed en de slaapzak in Max’ mand en draagt hem naar de hut. Thijs neemt de tas met eten mee. Gelukkig lag er nog brood in de trommel en in de voorraadkast vond hij een blikje soep. Hij heeft ook het campinggasje en lucifers meegenomen zodat Lucas de soep kan opwarmen. Lotte en Thijs lopen een aantal keren met spullen heen en weer. Intussen schrijft Lucas de brief aan zijn ouders. Als hij klaar is, laat hij hem aan Lotte en Thijs lezen.

Lieve pap en mam,
Schrik niet als ik niet thuiskom vandaag.
Ik ben niet in gevaar. Ik wil alleen niet meer naar de school van juf Brakel. Dat heb ik al gezegd, maar jullie wilden niet luisteren. Zodra jullie beloven dat ik eraf mag, zien jullie me weer.
Dat kunnen jullie tegen Thijs en Lotte zeggen, want die weten waar ik ben.

Ik hoop dat jullie snel beslissen.
Ik hou van jullie,
Lucas

‘En?’ Lucas kijkt hen aan.

‘Volgens mij is het heel duidelijk,’ zegt Lotte.

‘Top!’ Thijs steekt zijn duim op.

Lucas vouwt de brief dubbel en geeft hem aan Thijs.

‘We moeten gaan,’ zegt Lotte, ‘als we snel varen zijn we nog op tijd op school.’

‘Nu is het vlot niet zo zwaar beladen,’ zegt Lucas, ‘dat moet lukken.’

Ze geven elkaar een high five.

‘Je ziet ons na school, dan komen we weer even langs,’ zegt Thijs.

‘Dag lieve Max, zul je goed voor Lucas zorgen?’ Lotte geeft Max een knuffel en dan stapt ze op het vlot.

Lucas zwaait naar hen, net zo lang tot ze uit het zicht zijn verdwenen. Hij kijkt naar Max.

‘Raar, hè, dat ze weg zijn?’ zegt hij en hij aait Max. ‘Nu zitten wij hier met z’n tweetjes op het eiland.’ Hij was liever mee teruggegaan, maar het moet. Hij kan niet op de school van Braaksel blijven.

‘Denk jij dat Lucas lang op het eiland moet blijven?’ vraagt Lotte als ze terugvaren.

‘Ik weet het niet,’ zegt Thijs. ‘Na school brengen we de brief naar zijn ouders en dan weten we misschien al meer.’

Zodra ze bij de waterkant zijn, rennen ze naar hun fiets en racen ze naar school.

Ze komen de stalling uit als de bel gaat. ‘Rennen!’ roept Lotte. Ze stuiven de school in. De deur van de klas is al dicht, maar juf Evi ziet hen door het raampje voor de deur staan en doet hem open.

‘Gaan jullie maar gauw zitten.’

Milou kijkt naar de deur, maar Lucas ziet ze niet.

Juf Evi kijkt naar Lotte en Thijs.

‘Komt Lucas er ook nog aan?’ vraagt ze.

‘Nee, juf Braaksel riep hem bij zich,’ zegt Lotte gauw.

‘O, dan zal hij straks wel komen,’ zegt juf Evi.

Jaja, denkt Milou, hij is helemaal niet bij juf Brakel. Ze fietsten zelf met hem weg. Hier klopt helemaal niets van. Natuurlijk weten ze waar Lucas wél is. Met die drie is iets heel geheimzinnigs aan de hand. Wat het is, dat weet ze nog niet. Maar daar komt ze wel achter. Ze legt haar hand op haar broekzak. Daar gaat het verrekijktje haar bij helpen.